

○ คำสั่ง

อ่านเมื่อวันที่ 6 ส.ค. 2552
(จ. ๒๑)

คำร้องที่ ๕๕๔/๒๕๕๑
คำสั่งที่ ๗๕๔/๒๕๕๑

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๓ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

ระหว่าง { สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ผู้ฟ้องคดี
นางพรทิพย์ ฉายเพิ่มศักดิ์ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดชอบอื่นของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลย
ต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้อง
ไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๘๔๒/๒๕๕๑
หมายเลขแดงที่ ๘๕๔/๒๕๕๑ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นนิติบุคคลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข
ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีเคยเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการสาธารณสุข
ระดับ ๗ สังกัดสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดปทุมธานี ได้กระทำผิดวินัยกรณีไม่มาปฏิบัติราชการ
ความปกติโดยไม่แจ้งเหตุผลนับแต่วันที่ ๖ ถึงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๔๘ รวม ๒๒ วัน
และขาดราชการครั้งที่สองนับแต่วันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๘ จนถึงปัจจุบัน รวม ๕๗๘ วัน

/โดยไม่มีเหตุผล...

โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรและไม่กลับมาปฏิบัติราชการอีก อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ฐานละทิ้งหน้าที่ราชการหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันในคราวเดียวกันเป็นเวลากว่า
สิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์แสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติ
ตามระเบียบของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๙๒ วรรคสอง
แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่ง อ.ก.พ. จังหวัดปทุมธานี
มีมติลงโทษไล่ออกผู้ถูกฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานีจึงมีคำสั่ง
จังหวัดปทุมธานี ที่ ๙๑๘/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ ไล่ออกผู้ถูกฟ้องคดีออกจาก
ราชการและแจ้งคำสั่งลงโทษให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ ปท ๐๐๒๗/๒๕๕๐ ลงวันที่
๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ ปท ๐๐๒๗/๑๖๔๒๗
ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๐ แต่เนื่องจากคำสั่งลงโทษไม่ถูกต้อง ผู้ฟ้องคดีจึงแจ้ง
ผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานีดำเนินการแก้ไขคำสั่งใหม่ให้ถูกต้องตามหนังสือ ลับ ส่วนที่สุด
ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๕๕/๖๗๐ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานี
จึงแก้ไขคำสั่งลงโทษผู้ถูกฟ้องคดีโดยแก้ไขวันไล่ออกจากราชการ จากวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๘
เป็นวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๘ เป็นต้นไป ตามคำสั่งจังหวัดปทุมธานี ที่ ๒๔๑๘/๒๕๕๐
ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ต่อมา เจ้าหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีตรวจพบว่าผู้ถูกฟ้องคดี
ยังคงรับเงินเดือนไปตั้งแต่วันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๘ รวม ๗ เดือน ๒๙ วัน เป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น
๑๔๔,๔๒๑ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีไม่มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวเนื่องจากละทิ้งหน้าที่ราชการ
โดยไม่มีเหตุอันสมควรตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี
บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือแจ้งให้
ผู้ถูกฟ้องคดีใช้เงินที่ได้รับไปพร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือแล้วพิณยอม
ผู้ฟ้องคดีไม่มีทางอื่นใดที่จะบังคับผู้ถูกฟ้องคดีได้ จึงยื่นฟ้องคดีต่อศาล

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบหนี้สินเงินจำนวน
๑๔๔,๔๒๑ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงินดังกล่าว นับแต่วันผิดนัด
จนถึงวันฟ้องเป็นเงิน ๒,๔๕๔ บาท รวมเป็นเงิน ๒๐๑,๒๗๕ บาท และให้ชำระดอกเบี้ย
ในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ
แก่ผู้ฟ้องคดี

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานละทิ้งหน้าที่ราชการหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อกันเป็นเวลานานกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือโดยมีพฤติการณ์แสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่ง อ.ก.พ. จังหวัดปทุมธานี ได้พิจารณาแล้วมีมติให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานี จึงได้มีคำสั่งจังหวัดปทุมธานี ที่ ๙๑๘/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ ไล่ออกจากราชการตั้งแต่วันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๘ ซึ่งเป็นวันที่ละทิ้งราชการเป็นต้นไป ซึ่งคำสั่งดังกล่าวนอกจากจะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีต้องออกจากราชการแล้ว ยังมีผลเป็นการเพิกถอนสถานภาพการเป็นข้าราชการ และสิทธิประโยชน์ อันเนื่องมาจากการเป็นข้าราชการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ผ่านมาในช่วงที่ได้ละทิ้งหน้าที่ราชการไป อันรวมถึงการเบิกจ่ายเงินเดือนให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีในช่วงเวลาดังกล่าวด้วย จึงก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องคืนเงินเดือนที่ได้รับไปในระหว่างนั้น เมื่อความรำคาญของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวเกิดจากการละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรของผู้ถูกฟ้องคดี อันเป็นการกระทำผิดวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับความรำคาญอย่างอื่นของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งมีกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานี ซึ่งเป็นเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งจังหวัดปทุมธานี ที่ ๙๑๘/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ ไล่ออกจากราชการ รวมทั้งได้มีหนังสือเรียกเงินคืนจากผู้ถูกฟ้องคดีหลายฉบับ กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นส่วนราชการเจ้าสังกัดได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีเพื่อขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีคืนเงินเดือนที่ได้รับไปในระหว่างนั้น อันก่อให้เกิดสิทธิเรียกร้องของผู้ฟ้องคดีนับตั้งแต่วันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๐ แล้ว มีในวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ฟ้องคดีได้รับรายงานจากผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานี กรณีการติดตามเรียกเงินคืนจากผู้ถูกฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลเมื่อวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๑ คดีนี้จึงเป็นการยื่นคำฟ้องเมื่อพ้นกำหนด

ระยะเวลาหนึ่งปี...

ระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่รู้เหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ให้คืนเงินค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นข้าราชการในสังกัดผู้ฟ้องคดี โดยผู้ฟ้องคดีมีคำสั่งให้ไปรับราชการที่สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดปทุมธานี แม้จะไปรับราชการประจำอยู่ที่จังหวัดปทุมธานี แต่เงินเดือนที่ได้จ่ายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเงินงบประมาณของผู้ฟ้องคดี ตามข้อเท็จจริงจังหวัดปทุมธานีได้มีคำสั่งที่ ๘๑๘/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ ไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการและได้มีคำสั่งที่ ๒๘๑๘/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ แก้อภัยไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จากวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๘ เป็นวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๘ แต่ในระหว่างนั้นผู้ถูกฟ้องคดียังรับเงินเดือนอยู่ จึงเป็นการรับเงินไปโดยไม่มีสิทธิ ซึ่งในการตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยก็ดี กรณีเรียกเงินเดือนคืนก็ดี เป็นเรื่องการบริหารงานบุคคล ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีเป็นข้าราชการในสังกัดของผู้ฟ้องคดี จังหวัดปทุมธานีเพียงแต่กระทำการแทนผู้ฟ้องคดีเท่านั้น ตามคำสั่งสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข ที่ ๕๔๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๔ มีนาคม ๒๕๔๗ เรื่อง มอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัดปฏิบัติราชการแทน (ด้านการบริหารงานบุคคล) เมื่อจังหวัดปทุมธานีได้ดำเนินการดังกล่าวแล้วจะต้องรายงานให้ผู้ฟ้องคดีทราบการดำเนินการ หากเรียกเงินคืนไม่ได้จะต้องให้ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้มอบอำนาจฟ้องเป็นคดีต่อไป เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีรู้ถึงเรื่องดังกล่าวจากรายงานของจังหวัดปทุมธานี ตามหนังสือ ที่ ปท ๐๐๒๗/๔๗ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ เรื่อง เรียกเงินเดือนคืนจากผู้ไม่มีสิทธิรับเงินเนื่องจากละทิ้งราชการ เมื่อวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๑ จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีทราบเหตุที่จะต้องเรียกร้องเงินคืนจากผู้ถูกฟ้องคดีในวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๑ เมื่อผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้ในวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๑ จึงยังไม่พ้นกำหนดระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ อย่างไรก็ตาม คดีนี้เป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับเงินเดือนตั้งแต่วันที่ ๒ กันยายน ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๘ เป็นเงินทั้งสิ้น ๑๔๘,๔๒๑ บาท ไปโดยไม่มีสิทธิเนื่องจากละทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุอันสมควร ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ

/แจ้งให้...

แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้เงินที่ได้รับไปพร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมาย แต่ผู้ถูกฟ้องคดีเพิกเฉย ผู้ฟ้องคดีในฐานะเจ้าของทรัพย์สินมีหน้าที่ดูแลรักษาทรัพย์สินที่เบิกจ่ายจากงบประมาณ ในความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดี จึงมีสิทธิติดตามและเอาคืนซึ่งทรัพย์สินของตนจากผู้ไม่มีสิทธิ ยึดถือไว้ได้ตามมาตรา ๑๓๓๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คราบใดที่ผู้ถูกฟ้องคดี ยังไม่ได้คืนเงินเดือนดังกล่าว ผู้ฟ้องคดียังมีสิทธิที่จะติดตามเอาคืนจากผู้ถูกฟ้องคดีได้ จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งศาลปกครองชั้นต้น ให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี ไว้พิจารณาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้มีประเด็นต้องวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า การฟ้องคดีตามมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง (๓) ให้ยื่นฟ้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแต่ไม่เกินสิบปี นับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานี มีคำสั่งจังหวัดปทุมธานี ที่ ๔๑๘/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ ไล่ออกผู้ถูกฟ้องคดี ออกจากราชการและแจ้งคำสั่งลงโทษให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ ปท ๐๐๒๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๐ และแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ ปท ๐๐๒๗/๑๖๕๒๗ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๐ แต่เนื่องจากคำสั่งลงโทษไม่ถูกต้องผู้ฟ้องคดีจึงแจ้งผู้ว่าราชการ จังหวัดปทุมธานีให้ดำเนินการแก้ไขคำสั่งใหม่ให้ถูกต้องตามหนังสือ ลับ ค่วนที่สุด ที่ สธ ๐๒๐๑.๐๕๔/๖๗๐ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ผู้ว่าราชการจังหวัดปทุมธานี จึงแก้ไขคำสั่งลงโทษผู้ถูกฟ้องคดีโดยแก้ไขวันไล่ออกจากราชการ จากวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๔ เป็นวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๕๔ เป็นต้นไป ตามคำสั่งจังหวัดปทุมธานี ที่ ๒๕๑๘/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ จึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีอย่างช้า ในวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้ในวันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๕๑ จึงเป็นการยื่นฟ้องภายในกำหนดเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ การที่ศาลปกครองชั้นต้น

มีคำสั่ง...

มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ศาลปกครองสูงสุด
ไม่เห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้รับคำฟ้องไว้พิจารณาต่อไป

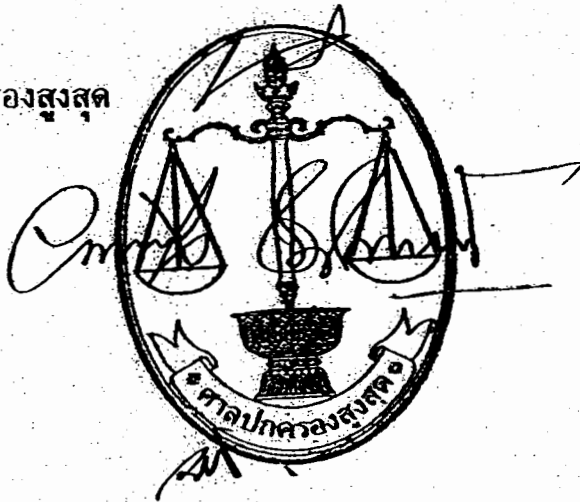
นายปรีชา ขวลิตรารัง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

[Signature]

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายคำริ วัฒนสิงห์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวิษณุ วรรณุญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายวรวิทย์ กังคศิเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

[Signature]

